

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 42694

гр. София, 19.12.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в закрито заседание на 19.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

като разгледа дело номер **13179** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 и ал. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на И. Ф. К., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], подадена чрез адв. И. Д.-Х., от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-005650 от 24.11.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР. В жалбата е обективизирано и искане за спиране на изпълнението на заповедта на основание чл. 166 АПК. Твърди се, че изпълнението на акта ще доведе до значителна или трудно поправима вреда за жалбоподателя, тъй като той заема длъжност „разносвач“, за което представя трудов договор и Длъжностна характеристика. Счита, че временното отнемане на СУМПС пряко ще засегне възможността му да работи и да изпълнява трудовите си задължения, от което ще настъпят вреди, тъй като трудовото му правоотношение ще бъде прекратено и няма да получава трудовото си възнаграждение.

Административен съд - София-град, в настоящия състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка, както и тези ангажирани от оспорващия, намира от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране на предварителното изпълнение на приложената ПАМ е процесуално допустимо – при висящо производство по оспорване на заповедта за прилагане на ПАМ, от лице, чийто права и законни интереси са засегнати неблагоприятно. Разгледано по същество е основателно.

В конкретния случай спрямо И. Ф. К. е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „дд“ от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца“. Заповедта препраща към съставения АУАН Серия № 3556408/23.11.2025 г., съгласно който И. Ф. К. виновен е нарушил разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. В ЗППАМ е описано нарушението, а именно: На 23.11.2025 г. около 00:10 ч. в [населено място], ул. Пъстроцветна с посока на движение от [улица] И. Ф. К. управлявал автомобил БМВ 530 Д с рег. [рег.номер на МПС], собственост на К.

К. С. ЕГН [ЕГН], като пред спирката на масовия градски транспорт в.з. Бонсови поляни, използва пътя отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с неговото предназначение за превоз на хора и товари. Като отнети документи е вписано СУМПС[ЕИК].

Оспорената заповед подлежи на обжалване по реда на чл. 172, ал. 6 ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредбата обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 ЗДвП заповеди, но по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.

Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК. Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение – какъвто е настоящият случай с оглед на разпоредбата на чл. 172, ал. 6 ЗДвП, е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда като тя може да бъде причинена само от нови обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на искателя.

Според правната теория, за значителни се преценяват вреди, които имат посочено материално изражение, а като трудно-поправими вреди, които касаят ценности като живот и здраве. Необходимо е да се докаже и високата вероятност за тяхното настъпване в патримониума на молителя. В настоящия случай искането за спиране се обосновава с вероятното настъпване на значителни вреди, изразяващи се в невъзможност за изпълнение на трудовите задължения, респ. лишаване от месечни доходи и прекратяване на трудово правоотношение с „Аксон България“ АД. В тази връзка от страна на жалбоподателя са ангажирани писмени доказателства - трудов договор от 20.11.2024 г. за назначаването му на длъжност „Разносвач“, както и длъжностната характеристика на Длъжност „разносвач“. От представената длъжностна характеристика е видно, че за изпълнение на трудовите задължения на длъжност „Разносвач“ се изисква шофьорска книжка с минимум категория „В“, а основната функция на длъжността е осъществяване на дейности, свързани с доставяне на стоки до клиенти на работодателя. Представена е и Служебна бележка, подписана от изпълнителния директор на „Аксон България“ АД, с която се удостоверява, че И. Ф. К. е в трудови правоотношения с дружеството, считано от 22.11.2024 г. на длъжност „разносвач“, работи на пълен работен ден и не е в период на предизвестие. От същите е видно, че СУМПС е непосредствено свързано и необходимо за упражняване на правото на труд на И. Ф. К..

С оглед горното, като съобрази представените по делото доказателства и вида на наложената ПАМ – „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца“, съдът приема, че допуснатото по силата на закона предварителното изпълнение на процесната заповед ще причини на жалбоподателя значителни затруднения при осъществяване на правото му на труд, респ. възможност за прекратяване на трудовото му правоотношение с „Аксон България“ АД и липса на трудови доходи.

Въз основа на тези мотиви, съдът намира, че са налице законовите предпоставки по чл. 166, ал. 2 от АПК за постановяване спиране изпълнението на оспорения акт.
Воден от горното и на основание чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс, Административен съд-София град, III отделение, 20-ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА допуснатото предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005650 от 24.11.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, до приключване на производството по оспорването му с влязъл в сила съдебен акт
Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България 7-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: